

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 10C/416/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115207087
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Nižňanská
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2016:7115207087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Oľgou Nižňanskou, v právnej veci žalobcu: O. E. E., nar. XX.X.XXXX, R. X, P., zastúpený advokátom JUDr. Marcelom Dolobáčom, PhD., AK Žižkova 39, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI, Prievozská 32 v Bratislave, IČO: 17 331 927, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je do 7 dní od právoplatnosti tohoto rozsudku p o v i n n ý sa žalobcovi ospravedlniť v liste adresovanom na adresu jeho trvalého bydliska v tomto znení:

"Ospravedľňujeme sa za neoprávnený monitoring a zásah do Vášho súkromného života neoprávnenou činnosťou."

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Ž i a d n e j zo strán sporu sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 24.3.2015 domáhal primeraného zadost'učinenia v znení, ako je uvedené vo výrokovej časti tohoto rozsudku. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného poskytnúť mu nemajetkovú ujmu 6.000 € a náhradu trov konania.

2. Žalobu zdôvodnil tým, že bol u žalovaného v služobnom pomere a prácu vykonával na pracovisku v P.. Žalovaný bez akéhokoľvek oznámenia, či upovedomenia, monitoroval jeho pohyb prostredníctvom služobného telefónu. Cieľom monitorovania bola poloha služobného telefónu určená miestom a ulicou, ako aj dátumom a presným časom, pričom tieto údaje bol žalovaný schopný stotožniť s osobou žalobcu a informáciami o plnení si služobných povinností. Monitoring vykonával v dobe od 15.3.2012 do 3.4.2014, pričom v dobe od 15.3.2012 do 20.3.2012 žalobca čerpal riadnu dovolenku a v dňoch 24.3.2012 a 25.3.2012 bol víkend. Monitorovanie prebiehalo aj v skorých ranných a neskorých večerných hodinách.

3. Žalobca dal podnet na Úrad na ochranu osobných údajov, ktorý vyššie uvedené konanie žalovaného prešetril. Z kontroly vyplynulo, že konaním žalovaného došlo k neprimeranému zásahu do súkromia žalobcu, pretože žalovaný spracúval geolokalizačné údaje spolu s osobnými údajmi žalobcu aj v čase, keď nemohol byť podrobený monitoringu, teda mimo služobného času, počas práceneschopnosti a dovolenky, čím žalovaný porušil § 6 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane osobných údajov.

4. Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný cíti byť hrubým spôsobom dotknutý na jeho právach.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 28.5.2015 uviedol, že je pravdou, že v čase od 19.3.2012 do 20.3.2012 bol vykonaný monitoring služobného telefónu žalobcu, avšak iba z dôvodu, že žalobca sám porušil svoje služobné povinnosti tým, že neinformoval ústrednú riaditeľku SOI o tom, že chce čerpať riadnu dovolenku. Podobná situácia nastala aj v prípade PN, ktorú žalobca taktiež neoznámil. Čo sa týka monitorovania v skorých ranných a neskorých večerných hodinách, išlo o chybu nastavenia systému monitorovania, ktorá bola ihneď po zistení odstránená. Táto chyba nemala na súkromie žalobcu žiadny vplyv a žiadnym spôsobom ho neobmedzila na jeho osobných právach a slobode. Rozhodnutie žalovaného monitorovať žalobcu aj hodinu pred začatím a hodinu po skončení jeho služobného času vychádzalo z predpokladu, že žalobca bude tvrdiť, že chodí do práce pred začiatkom pracovnej doby a po jej skončení chodíeva kontrolovať inšpektorov, čo sa potvrdilo v konaní pod sp. zn. 17Cpr/2/2012 na Okresnom súde v P..

6. V doplnení právnej argumentácie doručenom súdu 21.12.2015 žalobca poukázal na čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných. Vo veci žalobcu išlo o priamy zásah do jeho súkromia, pričom išlo o zásah štátneho orgánu, aj keď z pozície zamestnávateľa. V prípade Copland versus United Kingdom ESLP rozhodol, že právo navrhovateľky na rešpektovanie jej súkromného života bolo porušené tým, že počas jej pracovnej doby boli zaznamenávané údaje o jej telefonických hovoroch, pričom takto bol zaznamenávaný dátum a čas hovorov, dĺžka hovorov a volané čísla. ESLP priznal navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy 3.000 €.

7. Žalobca je presvedčený, že konanie žalovaného, ktorým monitoroval a zaznamenával okrem vyššie uvedených údajov o hovoroch žalobcu zo služobného telefónu aj polohu žalobcu, predstavuje oveľa závažnejšie porušenie čl. 8 Dohovoru ako v spomínanom prípade. Monitorovanie žalobcu prebiehalo nielen v jeho služobnom čase, ale aj v čase jeho dovolenky, práceneschopnosti, skorých ranných a neskorých večerných hodinách. Žalovaný mohol a mal za účelom kontroly plnenia povinností žalobcu použiť vhodnejšie prostriedky, ktorými by nezasahoval do práv žalobcu na rešpektovanie jeho súkromia.

8. Monitorovaním žalobcu mohlo byť získané množstvo intímnych informácií. Žalobca nemá vedomosť, ako bolo s nimi naložené a kto všetko sa mohol k nim dostať. Z toho dôvodu u neho prichádzalo k pocitom úzkosti a stresu. Konaním žalovaného došlo k zníženiu ľudskej dôstojnosti žalobcu v značnej miere. Preto len samotné ospravedlnenie zo strany žalovaného nepostačuje a žalobca požaduje aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6.000 € s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých dochádzalo k porušovaniu jeho osobnostných práv.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 25.2.2016 k doplneniu právnej argumentácie žalobcu uviedol, že jeho tvrdenie, že bolo monitorované smerovanie a čas hovorov zo služobného telefónu, je nepravdivé a zavádzajúce. Tieto činnosti vykonáva telekomunikačný operátor a slúžia ako podklad pre vyúčtovanie poskytnutých služieb. Sám žalobca v konaní pod sp. zn. 17Cpr/2/2012 dňa 8.4.2014 do zápisnice uviedol, že služobný telefón nepoužíval v pracovnej dobe a už vôbec nie po pracovnej dobe. Z toho je jasné, že mu nemohla vzniknúť žiadna morálna ujma.

10. Čo sa týka obáv, úzkosti a stresu žalobcu, tieto sú neopodstatnené. Telefón bol zaznamenaný len na jednom mieste a preto nie je možné poukázať na to, kde všade sa žalobca pohyboval, z čoho vyplýva, že neexistuje žiadna informácia, ktorú by bolo možné niekomu poskytnúť. Výsledky monitorovania sa ukladajú u operátora, ktorý disponuje adekvátnym oprávnením. Monitorovaním nebol vykonaný žiadny zásah do jeho osobnej slobody, či ľudskej dôstojnosti, keď aj sám žalobca priznal, že telefón bol v jeho kancelárii.

11. Žalobca zaslal súdu dňa 9.5.2016 k vyjadreniu žalovaného Stanovisko, v ktorom vyjadril svoj nesúhlas s jeho tvrdeniami. Žalovaný mal vedomosť o neprítomnosti žalobcu v práci od p. E.. Ihneď po takomto zistení mal podniknúť kroky k tomu, aby žalobca nebol monitorovaný. Keďže k monitorovaniu žalobcu prišlo aj počas víkendov, sú jeho tvrdenia zavádzajúce. Rovnako nedôvodný bol aj monitoring

žalobcu v skorých ranných a neskorých večerných hodinách. Žalobca nikdy netvrdil, že chodil do práce hodinu pred začiatkom pracovného času a že vykonával prácu ešte hodinu po jeho skončení.

12. Žalovaný nespochybňuje, že k monitorovaniu žalobcu tak, ako to zistil Úrad na ochranu osobných údajov, skutočne v sledovanom prišlo. Pokúša sa však odôvodniť toto konanie skutočnosťami, ktoré sú nepravdivé, zavádzajúce a irelevantné. S ohľadom na závažnosť zásahu, dĺžku časového obdobia, v ktorom zásah trval, ako aj subjekt, ktorý zásah vykonal, je zrejmé, že len samotné ospravedlnenie žalovaného nie je postačujúce, pretože jeho konaním bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu.

13. Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámil sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise a rozhodol v znení, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohoto rozsudku.

14. Žalobca pri výsluchu doplnil, že žalovaný vykonával jeho monitoring za účelom hľadania dôvodov pre skončenie pracovného pomeru. Táto pohnútka je zvlášť zavrhnúťhodná. Žalobca bol úspešný v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného, rozsudok ešte nie je právoplatný. Keďže návrat do pôvodného stavu nie je možný, žalobca žiada od žalovaného morálne zadostučinenie aj nemajetkovú ujmu. U žalovaného žalobca pracoval 18 rokov ako inšpektor, z toho 1,5 roka ako riaditeľ Inšpektorátu SOI v P.. Žalovaný ho odvolal z funkcie a následne v apríli 2012 s ním ukončil pracovný pomer. Už toto v ňom vyvolalo veľký nepokoj. Po dvoch rokoch vedenia súdneho sporu žalovaný predložil výpis z monitoringu jeho služobného telefónu, z ktorého vyplynulo, že ho monitoroval nielen počas pracovného času, ale aj počas dovolenky, PN a víkendy. Žalobca bol z toho v značnom šoku, a v jeho rodine nastalo peklo. Manželka mu vyčítala, že mohol byť sledovaný aj z iných dôvodov než pracovných, keďže bol sledovaný aj počas soboty a nedele. Pocítil aj značný strach okolia, niektorí sa s ním nechceli stretávať. Jeho okolie sa o sledovaní dozvedelo od jeho manželky. Žalobca mal pocity úzkosti, mal problémy so spánkom. Mal úzkosť aj z toho, že manželka sa mohla dozvedieť, kde bol napríklad v sobotu o 10,00 hodine a potom mu povedať, že klamal. Každý má právo mať svoje tajomstvá. Nemohol ani nikde chodiť, každý sa ho pýtal, či má mobil. Zhoršil sa mu z toho zdravotný stav, bol na psychiatrii, mal problémy so srdcom. Nevie ani, či údaje z monitoringu sú už vymazané. Právny zástupca žalobcu zdôraznil, že žalobca nebol upozornený, že bude monitorovaný. Z rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov vyplýva, že žalovaný mal mať vo svojej praxi relevantné podmienky spracovania osobných údajov prispôsobené takým spôsobom, aby nenastala situácia, ktorej výsledkom bolo monitorovanie žalobcu počas čerpania dovolenky. Žalobca si nie je istý, či nedochádzalo aj k jeho odpočúvaniu. Z jeho monitorovania bolo možné zistiť nielen to, kde sa nachádza, ale dali sa z toho vydedukovať aj iné skutočnosti.

15. Žalovaný pri výsluchu uviedol, že monitorovaná bola výlučne poloha služobného telefónu. Zariadenie nebolo nastavené na to, aby mohol byť odpočúvaný, navyiac na odposluchy by bol potrebný jeho súhlas, alebo súhlas súdu. Žalovaný postupoval v súlade so zákonom a samotné monitorovanie mu nevytkol ani Úrad na ochranu osobných údajov, ten mu vytkol len to, že monitoroval žalobcu mimo jeho pracovného času. Žalobca bol o možnosti monitoringu zamestnancov informovaný po nástupe do funkcie na gremiálnej porade. Všetky údaje z neho boli už dávno znehodnotené. Žalovaný rozhodne popiera, že monitoring bol vykonávaný za účelom hľadania dôvodov na skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Toto bolo nariadené na základe anonymu, ktorý oznámil, že žalovaný má riaditeľa, ktorý je stále ožratý a v krčme. Cieľom bolo teda zistiť, či sa žalobca nachádza na pracovisku. Žalovaný uznáva, že pri monitorovaní došlo k chybe, za ktorú je ochotný sa ospravedlniť. Má však za to, že žiadna ujma žalobcovi nevznikla a jeho požiadavka na zaplatenie 6.000 € je nadsadená.

16. Z Rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 21.5.2015 pod č. XXXXX/XXXX-Os-XX súd zistil, že žalovaný tým, že spracúval údaje týkajúce sa O.. E. E. o geografickej polohe jeho služobného mobilného telefónu určenej mestom, ulicou, dátumom a presným časom, ktoré získal v postavení služobného úradu štátneho zamestnanca monitorovaním jeho služobného telefónu na účel kontroly jeho služobných povinností, vykonávanom aj počas dovolenky a pracovnej neschopnosti a mimo určeného služobného

času, porušil jeho právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Monitorovanie vykonával obdobia od 15.3.2012 do 3.4.2012 aj počas čerpania riadnej dovolenky žalobcu od 19.3.2012 do 20.3.2012, počas dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu od 27.3.2012 do 3.4.2012 a v čase mimo základného služobného času štátnych zamestnancov. Žalovaný neupravil

záväzným a transparentným spôsobom aplikáciu kontrolného mechanizmu, ktorým je monitorovanie štátnych zamestnancov prostredníctvom lokalizačných údajov služobných mobilných telefónov, čo v praxi spôsobilo závažný zásah do súkromia žalobcu. Žalovaný porušil § 6 ods. 2 písm. b) a d) a § 43 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov.

17. Z odôvodnenia rozhodnutia okrem iného vyplýva, že žalobca bol o možnostiach využívania predmetnej služby Orange Slovensko, a.s., informovaný na gremiálnej porade, pričom išlo o údaje, ktoré boli významné z hľadiska práce, ktorú žalobca vykonával. Zamestnávateľ mal vážny dôvod na aplikáciu kontrolného mechanizmu, ktorým bolo plnenie jeho služobných povinností. Kontrolný orgán tiež konštatoval, že žalovaný nemal možnosť ovplyvniť monitorovanie služobného telefónu v čase čerpania dovolenky žalobcu, keď tento vystavil dovolenkový lístok dňa 19.3.2012, ale ústredná riaditeľka SOI ho datovala a podpísala až 23.3.2012, keď už dovolenka skončila. Tento fakt však nič nemení na skutočnosti, že žalobca bol počas tejto dovolenky monitorovaný. Rovnako kontrolný orgán zistil, že dôvod monitoringu počas PN žalobcu uvedený žalovaným, nebol namieste. Žalovaný uviedol, že počas prvých 10 dní PN kontroloval u žalobcu dodržiavanie liečebného režimu, pričom je štandardné, že sa vykonáva takáto kontrola prostredníctvom povereného zamestnanca. Výsledky monitoringu polohy služobného telefónu pre účely kontroly dodržiavania liečebného pomeru nepovažoval kontrolný orgán ani za objektívne. Kontrolný orgán tiež konštatoval, že žalovaný nemá k dispozícii žiadny interný akt riadenia, ktorý by bližšie upravoval podmienky využívania monitorovania služobných telefónov svojich zamestnancov, teda ani nemohol vedieť, ako má postupovať pri jeho využívaní po skončení pracovnej doby monitorovaného zamestnanca, čo v praxi spôsobilo zásah do súkromia žalobcu. Žalovaný nepreukázal kontrolnému orgánu ani splnenie povinnosti evidencie informačného systému.

18. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

20. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

21. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. osobné údaje možno spracúvať len spôsobom ustanoveným týmto zákonom a v jeho medziach tak, aby nedochádzalo k porušeniu základných práv a slobôd dotknutých osôb, najmä k porušeniu ich práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti alebo k iným neoprávneným zásahom do ich práva na ochranu súkromia.

22. Podľa § 6 ods. 2 písm. b) zákona č. 122/2013 Z.z. prevádzkovateľ je povinný určiť podmienky spracúvania osobných údajov tak, aby neobmedzil právo dotknutej osoby ustanovené zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 122/2013 Z.z. prevádzkovateľ je povinný zabezpečiť, aby sa spracúvali len také údaje, ktoré svojim rozsahom a obsahom zodpovedajú účelu ich spracúvania a sú nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

24. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

25. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

26. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

27. Podľa § 13 ods. 4 zákonníka práce zamestnávateľ nesmie bez vážnych dôvodov spočívajúcich v osobitnej povahe činností zamestnávateľa narúšať súkromie zamestnanca na pracovisku a v

spoločných priestoroch zamestnávateľa tým, že ho monitoruje, vykonáva záznam telefonických hovorov uskutočňovaných technickými pracovnými zariadeniami zamestnávateľa a kontroluje jeho poštu odoslanú z pracovnej elektronickej adresy a doručenú na túto adresu bez toho, aby ho na to vopred upozornil. Ak zamestnávateľ zavádza kontrolný mechanizmus, je povinný prerokovať so zástupcami zamestnancov rozsah kontroly, spôsob jej uskutočnenia, ako aj dobu jej trvania a informovať zamestnancov o rozsahu kontroly, spôsobe jej uskutočnenia, ako aj o dobe jej trvania.

28. Podľa čl. 11 Zákonníka práce môže zamestnávateľ o zamestnancovi zhromažďovať len osobné údaje súvisiace s kvalifikáciou a profesionálnymi skúsenosťami zamestnanca a údaje, ktoré môžu byť významné z hľadiska práce, ktorú zamestnanec má vykonávať, vykonáva alebo vykonával. Zamestnávateľ nesmie bez vážnych dôvodov spočívajúcich v osobitnej povahe činností zamestnávateľa narúšať súkromie zamestnanca na pracovisku a v spoločných priestoroch zamestnávateľa tým, že ho sleduje bez toho, aby bol na to upozornený, alebo kontroluje listové zásielky adresované zamestnancovi ako súkromnej osobe. Ak je u zamestnávateľa zavedený kontrolný mechanizmus, je zamestnávateľ povinný informovať zamestnanca o rozsahu kontroly a spôsoboch jej uskutočňovania.

29. Právo na súkromie je možné vymedziť ako právo fyzickej osoby rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či, po prípade v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť skutočnosti z jej súkromia sprístupnené iným (pozitívna zložka práva) a zároveň sa brániť (vzoprieť) proti neoprávneným zásahom do tejto sféry zo strany iných osôb s rovným právnym postavením (negatívna zložka práva).

30. Zásah do práva na súkromie môže spočívať aj v neoprávnenom získavaní informácií o skutočnostiach súkromného života fyzickej osoby. V zmysle judikatúry ESĽP sem patrí napríklad odpočúvanie telefónov, čítanie korešpondencie, sledovanie (špehovanie) fyzickej osoby a iné.

31. U práva na osobné súkromie poskytuje Občiansky zákonník právnu ochranu len proti takému zásahu do osobného súkromia, ktorý je neoprávnený.

32. O neoprávnený zásah do súkromia fyzickej osoby išlo i v prejednávanej veci konaním žalovaného. Žalovaný vykonával monitoring služobného telefónu, ktorý mal žalobca u seba v pracovnom i mimopracovnom čase. I keď pohnútky, ktoré ho viedli k sledovaniu geografickej polohy tohoto telefónu boli lege artis, teda išlo o kontrolu plnenia si služobných povinností žalobcu, v rámci kontroly Úradu pre ochranu osobných údajov bolo nepochybne zistené, že monitoring bol vykonávaný u žalobcu aj počas jeho riadnej dovolenky, pracovnej neschopnosti, počas víkendov, ako i v skorých ranných a neskorých večerných hodinách, teda mimo jeho služobného času. Týmto spôsobom došlo k spracúvaniu takých osobných údajov, ktoré svojim rozsahom a obsahom nezodpovedali účelu ich spracúvania a neboli nevyhnutné na jeho dosiahnutie. Nebola namiesto obrana žalovaného spočívajúca v tom, že k monitoringu žalobcu počas jeho dovolenky došlo z jeho viny, keď túto dovolenku riadne vopred neoznámil a rovnako neoznámil ani nástup na PN, pretože to tak z hľadiska splnenia pôvodného účelu monitoringu ako aj zo skutočnosti, že k monitoringu počas tohto obdobia fakticky došlo, nijako neobstojí. Geolokalizácia polohy služobného telefónu a tým aj lokalizácia jeho osoby z hľadiska určenia miesta i času je sama osebe zásahom do súkromia žalobcu. Údaje, kde sa žalobca nachádzal a v akom čase počas jeho súkromných aktivít, sú nepochybne údajmi, ktorými žalovaný nemal právo disponovať, ani ich spracovávať, pretože každá fyzická osoba má právo sama rozhodovať o tom, komu, kde a kedy takéto údaje o svojom pohybe poskytne, alebo neposkytne, ibaže by išlo o vedomosť, ktorá je výsledkom náhody.

33. Na základe vyššie uvedených skutočností súd uzavrel, že k zásahu do súkromia žalobcu zo strany žalovaného naozaj došlo, preto v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka zaviazal žalovaného k poskytnutiu morálneho zadošťučinenia formou ospravedlnenia v navrhnutom znení.

34. Súd však zamietol nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože žalobca nijakým právne relevantným dôkazom súdu nepreukázal, že v súvislosti s jeho monitorovaním došlo k zníženiu jeho dôstojnosti, či vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Jeho vyjadrenia, že v súvislosti s monitorovaním mal problémy vo vzťahu s manželkou, či s blízkym okolím, alebo že prišlo k vážnemu zhoršeniu jeho zdravotného stavu, zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení. Žalobca neuniesol v spore dôkazné bremeno, preto mu súd v tejto časti žalobného návrhu nemohol priznať úspech.

35. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 C.s.p. Strana žalobcu mala v konaní len čiastočný úspech, preto súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (§ 362 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.) .

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

V zmysle § 363 C.s.p. sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 1, 2 a 3 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len "oprávnený"). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku).